

телно разгледвала мъртвитѣ. Настъпила нощта, и мѣсецътъ освѣтилъ страшното мѣсто. А дѣвицата още се скитала по полето, като колѣничела ту тукъ, ту тамъ и слагала на гърдитѣ си главата на умрѣлия, за да го разгледа, а при страшно обезобразенитѣ трупове търсѣла пръстенъ на прѣста или пара на шия.

Само веднажъ тя отъ ужасъ отскочила назадъ: тя видѣла, какъ жени обирали единъ трупъ и чула, какъ изпукали прѣститѣ, отъ които тѣ измичали прѣстени.



Тя избѣгала, но скоро се върнала назадъ и съ боязнь взела да разглежда мъртвеца.

Въ лагера вече всички заспали; само Пауна още се шурала по бойното поле, освѣтено отъ мѣсеца, и сегизъ-тогизъ тихо зовѣла „Танасе!“

Често въ отговоръ се чувало охкане, но тя, давайки на умиращия да се напие, печално клатѣла глава. Задало се утрото, и мѣсецътъ заблѣднѣлъ. Тутакси нѣщо блеснало прѣдъ нея, и тя се приближила: прѣдъ